

[Niels Helveg Petersen]

re gældende, bl.a. i det politiske liv, på poster i organisationer osv. Der er altså fordele dels for sagsbehandlingen, dels for kvinderne gennem deres deltagelse i samfundslivet i øvrigt.

Det har jo vist sig, at henstillinger alene på dette område ikke gør det, at der skal skrappere midler til, og jeg må sige, at i det væsentlige er hovedintentionen i det radikale forslag opfyldt med det lovforslag, statsministeren har fremsat, og det vil jeg gerne takke for.

Det, der egentlig sker med dette lovforslag, er, at de øverste statsorganer, om jeg må bruge det udtryk, nu fejler for egen dør. De tager skridt her, som forhåbentlig vil vise sig at have en betydelig afsmitning også på de områder, hvor lovforslaget ikke direkte gælder. Lovforslaget gælder f.eks. ikke direkte det store kommunale område med masser af råd og udvalg, men der er grund til at tro, at den mekanisme, der er indbygget i lovforslaget, vil brede sig og få indflydelse andre steder i samfundslivet. Hvis ikke den gør det, hvis vi kan konstatere, at den ikke slår igennem på andre områder, så kan folketinget være tvunget til ved en senere lejlighed at tage det op. Men jeg tror personlig, at den vil få en betydelig afsmittende virkning på andre områder.

Der er rejst et særligt problem, nemlig afgrænsningen af de områder, hvor det skal være gældende, hvor man i forslaget siger, at det skal gælde udvalg og nævn, der har en særlig samfundsmæssig betydning; man sondrer altså her med hensyn til mere teknisk betonedede udvalgsnedsættelser. Jeg synes, det er på sin plads at drøfte meget nøje i udvalget, om grænsedragningen er den rigtigste, der kan findes, om der kan findes en anden, der bedre svarer til hovedintentionen. Jeg synes, det er et af de oplagte emner for udvalgets arbejde.

Når lovforslaget er gennemført, vil det kræve en opfølgning i de kommende år, så man kan se, hvorledes det i praksis har virket.

Der har i diskussionen her været rejst spørgsmålet om sanktioner eller om – hvad man nu skal kalde det – indberetningspligten. Der står jo i § 3, at der skal ske indberetning til statsministeriet, inden beskikkelse finder sted. Jeg opfatter denne bestemmelse således, at det er en mulighed for statsmini-

steren og for statsministeriet for at forhandle, at rette henvendelse, at spørge – og dermed i givet fald lægge pres på den pågældende minister for at sikre en afbalancering med hensyn til udvalgets sammensætning.

Der er altså en mulighed for at komme ind i billedet, inden beskikkelse finder sted. Hvorledes den bliver udnyttet, vil i høj grad være et spørgsmål om engagementet i statsministeriet og hos ministeren selv. Den nærmere udformning synes jeg bør diskuteres i udvalget, således at det præciseres, at det jo altså ikke er ren og skær indberetning, der finder sted, men at det netop sker før beskikkelsen – med de muligheder for påvirkning, der ligger deri.

Jeg skal til sidst kun gøre den ene bemærkning til fru Anne Grete Holmsgård, at jeg synes, at hendes oplysninger om udviklingen i kvindearbejdsløsheden er for forenklede i forhold til det, der faktisk sker. Også for kvinderne har vi i 1984 set et fald i arbejdsløsheden, og det er en af de meget glædelige ting i den økonomiske og beskæftigelsesmæssige udvikling.

Jeg tilsiger på mit partis vegne vor støtte til velvillig behandling – det siger sig selv – og også hurtig behandling af lovforslaget, men som det er nævnt af flere, er der forskellige spørgsmål, udvalget bør gøre sig den ulejlighed at kigge nøje igennem.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den tilslutning, der under forhandlingen i dag er givet dels til de principper, som er indeholdt i det radikale venstres beslutningsforslag, dels til det konkrete lovforslag, regeringen har fremsat. Jeg tror nok, at dette lovforslag vil komme til at markere en milepæl.

Det forholder sig således, at i statens regie findes der et antal af kommissioner, nævn og den slags, og der er i alt ca. 8.000 pladser, som kan besættes. Vi kan gøre op i dag, at til trods for cirkulærer og henstillinger gennem en årrække er kun ca. 11 pct. af disse 8.000 pladser besat af kvinder. Det er for ringe. Det er for sløjt. Det svarer slet, slet ikke til den stilling, kvindekønnet i dag har på alle leder og kanter i samfundslivet, hvor kvindernes faglige og boglige uddannelse gennem den sidste halve generation er et nyt, betydningsfuldt træk.